

EL CRISTIANISME I LA CREU SÓN INSEPARABLES

per ROMANO GUARDINI

El missatge de Jesús és un missatge de salvació. Anuncia l'amor del Pare i la vinguda del Regne. Crida els homes a la pau i a la concòrdia de la bona voluntat. Tanmateix, la seva paraula no comença produint unió, sinó divisió. Quan un home esdevé més profundament cristià, més la seva vida es diferencia dels qui no volen ser-ho, o en la mesura en què no volen ser-ho. Aquesta diferència subsisteix malgrat els lligams més forts, perquè no s'és cristià naturalment o hereditàriament, sinó que s'és cristià a conseqüència d'una decisió interior i personal. Un la pren, un altre no. Vet aquí per què es pot donar el cas d'una separació moral entre pare i fill, entre amic i amic o entre els qui conviuen en una mateixa casa. En aquest cas, l'home ha de col·locar Jesús per damunt de tothom, ni que sigui el pare o la mare, el fill o la filla, l'amiga o l'amic. Aquesta exigència abrusa les entranyes i provoca la temptació de conservar els parents naturals i d'abandonar Jesús. Jesús ens prevé: «Si tu t'aferres a aquesta vida i em sacrificues per ella, perds la teva vida i et perds tu mateix, la teva veritable vida. Però si te'n desprends per amor a mi, et trobaràs tu mateix, en l'essencial, més enllà de tota mesura».

Evidentment, això és dur: és la creu. Aquí toquem el misteri més difícil del cristianisme. El cristianisme i la creu són inseparables. Des que Crist hagué de recórrer el camí de la creu, hi ha una creu en el camí de tota persona que vulgui ser cristiana. Per a cadascun és la seva creu. La naturalesa es revolta contra això. Vol *salvar-se*. Es resisteix a passar per això. Però Jesús ha dit: «El qui vulgui salvar la seva persona, la seva vida, la seva ànima, les perdrà. El qui, en canvi, es lliuri a la creu plantada per ell sigui on sigui, les trobarà, i les salvarà sempre, com un jo etern que té part amb Crist».

En el transcurs del darrer viatge a Jerusalem, immediatament abans de la Transfiguració, apareix el mateix pensament expressat d'una manera més incisiva: «Aleshores Jesús digué als seus deixebles: «Si algú vol venir darrera meu, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu, i que em segueixi. Perquè aquell qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà; en canvi, el qui perdi la seva vida per causa meua, la trobarà. Què en traurà l'home de guanyar tot el món, si perd la seva vida? O què podrà donar l'home, que valgui tant com la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare, amb els seus àngels, i llavors recompensarà cadascú segons les seves obres» (Mt 16, 24-27).

És, doncs, la mateixa idea: l'home ha de prendre la seva creu, renunciar-se, donar la seva vida per Crist, per tal de trobar-la veritablement. La idea, aquí, és més clara i més profunda. No estableix una línia de demarcació entre aquest home i aquest altre, sinó entre el creient i tots els altres; entre el món i jo, entre jo mateix i jo mateix. Aquesta és la gran doctrina de la pròpia donació i de l'abnegació de si mateix.